

ЦЕНТРАЛЬНА
= НАУКОВО-УЧБОВА =
БІБЛІОТЕКА.

РЕКОМЕНДУЕТСЯ ВСЕМ

ВСЕМИРНО-ИЗВЕСТНАЯ АМЕРИКАНСКАЯ КОСМЕТИКА

Арт. Клара Юнг

ИМША
Метаморфоза

КРЕМ-МЫЛО-ПУДРА

Против веснушек и для белизны и
: : : : : нежности кожи : : : : :

ОДИН ИЗ МНОГОЧИСЛЕННЫХ ОТЗЫВОВ

Отзыв всемирно-известной американской артистки КЛАРЫ ЮНГ (перевод с английского)

М. Г. Я употребляла мыло и крем „ИМША“ и нахожу их наилучшими туалетными средствами. Эти препараты придают лицу свежий и юный вид.

11—ХП—25 г. КЛАРА ЮНГ

Требуйте везде только с подписью

Imsha

БЕРЕГИТЕ ВОЛОСЫ

МОЙТЕ ГОЛОВУ

УПОТРЕБЛЯЯ

МАРКА
фирмы.

ШАМПОНЬ

МАРКА
фирмы.

ТОЛЬКО Г. ПЕТРОВА

ЕГО ДОСТОИНСТВА:

ВОЛОСЫ ПЫШНЫЕ, БЛЕСТЯЩИЕ И БЕЗ ПЕРХОТИ. ВОЛОСЫ НЕ ЖИРНЫЕ. ПРЕВОСХОДНАЯ ЧИСТКА КОРНЕЙ ПОДВОЛОСНОЙ ПОЧВЫ. ПРЕДОХРАНИТЕЛЬНОЕ СРЕДСТВО ПРОТИВ ВЫПАДЕНИЯ ВОЛОС. НАИЛУЧШИЙ И САМЫЙ ДЕШЕВЫЙ УХОД ЗА ВОЛОСАМИ.

ПРОДАЕТСЯ в аптеках и магазинах санитарии и гигиены. Пробный пакет высылается по получ. 20 к. почтов. марками.

Адресовать:

Г. Петрову, Москва, почтамт, ящик № 755.

Для оптовых: Москва 20, Ухтомская, 40.

Этикет заявлен комитету по делам изобретений ВСНХ № 131.

Шампунь разрешен Мос-здравотделом: отношение № 986123.

ДОПУСКАЕТСЯ РАССРОЧКА!

НОВ. ПАССАЖ № 19

ПР. Т-ВО

РУССКИЕ „ШПАЛЕРЫ“

ОБОИ

КЛЕЕНКА

РАМЫ

БАГЕТ

КАРТИНЫ

ГРАВЮРЫ

ОКАНТОВКА

ДОПУСКАЕТСЯ РАССРОЧКА!

ДОПУСКАЕТСЯ РАССРОЧКА!

ДОПУСКАЕТСЯ РАССРОЧКА!

ДИВАНЫ, ТАХТЫ, СТУЛЬЯ И МАТРАЦЫ

СОБСТВЕННОГО ПРОИЗВОДСТВА

ПРОДАЮТСЯ НЕДОРОГО

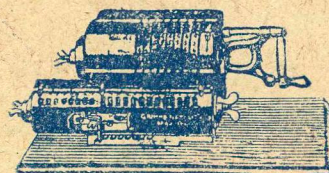
ТАМ ЖЕ ПРИЕМ ЗАКАЗОВ И РЕМОНТ

Красно-Октябрьск. (б. Контор.), 42, во дворе, Л. Каплун.

1-я образцовая ремонтная мастерская

„ТЕХНОТРУД“

Срочное исполнение ремонта и реставрация пишущих машин, арифмометров и контрольных касс

Харьков, ул. Свердлова № 3.
: : : : Телефон № 17-86. : : : :

: : : СПЕЦИАЛЬНАЯ ВЫСЫЛКА МЕХАНИКОВ ПО ВЫЗОВАМ : : :

III. ВИДАННЯ III.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

№ 18
1-20 травня
1927 року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

IV ВСЕСОЮЗНИЙ З'ЇЗД РАД

Тов. Петровський і тов. Уразбеков (предст. Узбекистана)

НА КУЗЬКИНІЙ ДАЧІ

Оповідання К. Анищенка

ОДЦІВАЛА калина—пройшли останні холодні ночі. Перепадали теплі тихі дощі, а на кінець квітня проторохтів перший грім. Смугами-гонами випав град.

Сонце растопило градинки і густа пара з землі густим туманом обняла старовинний парк і поля. Роспустились бруньки й на дубі. На ланах з'явилися гречкосії і пішли гуляти всклад і врозгін. Заспівали в парку солов'ї—до ранньої зорі вештались в парку городяне-санаторійці.

А ночами зібралась буря—сліпила блискавкою, лих і дощ відрами та яскравими зарницями освітлювала хатки санаторії „Кузькина дача“. На ранок, в легкому тумані холодної роси, зза березового гаю комунальної економії Вільгельміна Карловна Гросбутерброд, вставало травневе сонце.

Якось одного туманного травневого ранку, одночасно з сонцем, інструктор народньої праці на Кузькиній дачі, товариш Русакова, Олена Дмитровна, в порядку пролетарської дисципліни видала наказ колишній манащці, а нині товаришці Оришці, що виконувала окремі обов'язки при товаришові інструкторові, садовити городину. А товариш Дикий, технік санаторія і сезонний чоловік Руса-

обов'язки перед законною супругою. Одне слово; щоб бабине були—розраховуватись з ними я буду сама... Як інструктор державної праці я проваджу досвід. Зрозумів?

— Гляди вскочиш...

— Плювати і не ростирати!..

Так наказ було видано. Русакова вийшла за гарочок...

Старовинний парк, в яскравому виблиску сонця, при тихих шпінних співах-перегуках був повний хмільної весінньої симфонії. А коло ганку на сонечку сиділи селянки. Із хижки з цікавістю коза розглядала гостей.

— Здоровенькі будьте, Олено Дмитровна... Добридень.

— Добридень. Чого вам?

— Почули ми, що ви городи садовитимете—прибігли підсобить: що робити?

— Не потрібні ви мені, у нас своя комуна велика.

— Візьміть Олено Дмитровна, Христа ради візьміть. З Лисянки за сім верств до вас бігли, як до бога... Чутка до того була у нас, що простих бабів ви навчаєте, як його хозяйнувати... От і прибули. Згляньтєся на нашу бідність і темноту.

— Не могу. Коли дурно хочете вчитись—ставайте, а пайки в мене ученицям не дають...

— То нічого, бог з ним

IV ВСЕСОЮЗНИЙ З'ЇЗД РАД

кової повинен був доставити чорноробочу силу, що була в його розпорядженні.

— Оленочко, серденько, я не маю права розпоряджатися державною робочою силою, а до того ж—за роботу пайка видається... Без пайки мужики не стануть робити, а взагалі для якого дідка тобі город. Я ж на це не маю права...

— Забудь про свої права, а пам'ятай про

Делегати Узбекистана, Туркменистана й Башкірії; між ними дві делегатки України
Вгорі ліворуч—тов. Ворошилов, праворуч—тов. Орджонікідзе

з тією пайкою ми—дурно, харчі... За шматок хліба... Нічого, а от і тям по схибчому хлібця... Діти дівтора захла на картоплі висівках. Згляньтєся Олено Дмитровна.

— Ну, коли так—добре: я ворог народів. Тоді й до діла ти молодичко будеш робити тички, ви бабів город копати. Ге й Оришці бери всю команду під свою команду—за мисарювай... Ог ти, дівонько, випусти козу попаси її.

Солов'ї гукнув у березовому гаю

IV ВСЕСОЮЗНИЙ З'ЇЗД РАД

ни Дмитровни Русакової смутної тривоги за майбутнє. Товариші-бо такі круті і скорі на розправу. Русаковій все здається, що ось-ось її потягнуть на суд - розправу... Що правда, є за віщо. Але коли вже відповідати за щось, то по правилу: сім раз бавилась, а раз каялась...

Сонце світить, безхмарне небо і свище соловей, а в товариша інструктора марудно на серці...

Типи делегаток на IV Всесоюзний З'їзд Рад

пишу записку до завгоспа... Для мене видадуть... Але, Оришко, дивись мені, щоб хліба дурно не їли...

— У мене не розігнуть спини!...

— Пан-технік казали, що мене пошлють сміття в парку замітати, — промовила худава гітна жінка, — в ластовинню, як гороб'яче явчко.

Русанова глянула на випнутий живіт селянки, перевела погляд на бліде в чорножовтеньких плямах худе обличчя... Байдуже кинула:

— Як собі знаєш...

До городу надійшла і Вільгельміна Карловна Гросбутерброд, колишня московська ковбасниця, пухка сиранимка...

— За хліб? — спитала колишню манашку, — переступи мені хоч одну.

— Беріть он-ту пузату зозулю...

* * *

Ані буйна краса старовинного парку, ані поживна посада інструктора народної праці в санаторії „Кузькина дача“, ані сезонне кохання з техніком Диким, старуватим багатим підрядчиком, не могли приглушити в душі Олені

Олені Дмитровні, щира повага і привіт!

— А, доктор, Будь ласка, сідайте до мене... Гляньте но, яка могутня краса навкруги... ось „божі корівки“... Все смакує насолоду буття: живе і множитьсь.

Доктор Уздечкин, кривий, виснажений, підстаркуватий чоловік, в потертій шкурці, сів рядом з Русаковою.

— Що казати: розкіш! Крайшого місця для санаторія і не видумаєш...

— Ви задоволені, докторе?

— Дуже. Люблю, знаєте, природу... А тут до величної природи й парк оповитий кріпацькими легендами, що ховаються між трьохсотлітніх дубів... Дуже хороше... Тільки, знаєте, б'є його знає від чого, а на душі якась хмара... турбота...

— Чому ж у вас? Вам — грійся собі на сонці, слухай солов'їв та рахуй, скільки зозуля накує жити... От нам, що мобілізовані в порядку трудової загальногромадської повинності.

— І не скажу вам, кому з нас краще, а голова забита клопотом. Хочу оце і вас, Олено Дмитровно, ласкаво прохати — підтримайте, коли доведеться, моє прохання перед

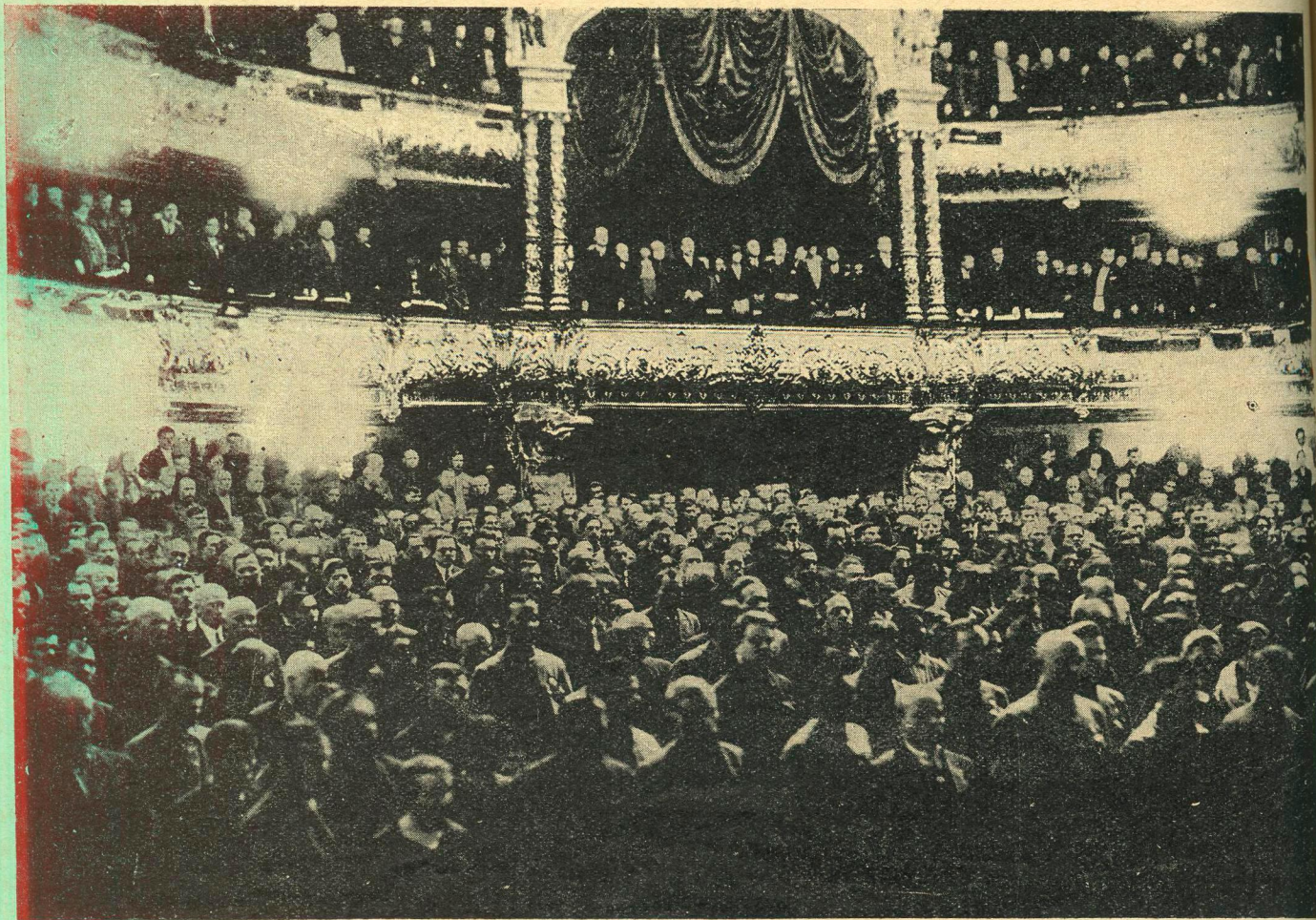

Тов. Коваль — делегатка України

Тов. Боровиченко — делегатка Полтавщини

ІV ВСЕСОЮЗНИЙ З'ЇЗД РАД

Засідання в Великому театрі

товаришем главуправом: клопочу, бачте, щоб втиснутись до санаторія не пансіонером, а дівчою особою. Як на мене, то тут за саму пайку можна служити...

— О, так, пайки тут не погані... Бажаю вам їх доскочити, а я з свого боку з задоволенням на ваш млин воду гребтиму.

— Красенько дякую.

Доктор, на знак вдячності, переставив свої миліці, нагнувся до рожево-білої шиї Русакової і щось прошепотів. Русакова недовіриливо одсунулась. Посміхаючись задумливо сказала:

— Ого вийшов би „номер“... Тоді кінець усім митарствам і поневірянням.

— Звичайно... але це, мені здається, дурні мрії, або, краще,—на вербі груші... А нам треба мріяти про хліб насущний... Я до вашої хати, власне, по ділу пришкандибав: товариш Дикий дома?

— В хаті, будь ласка.

Уздечкин зійшов на ганок. Русакова недобророзумливо дивилась йому в спину, на те, як він волочив ревматичні ноги на костурах...

— Марійко, Марійко... йди серденько до мене...! Орисю, дай-но шматок хліба для Марійки.

Біленька кізочка, з борідкою та ріжками питливо поглядала з-за горішини: за козою стояло простоволосе дівча і також питливо виглядало із-за горішини...

Кізочка нюхнула повітря і сміло рушила до хазяйки. Але раптом дівча перелякано крикнуло, а коза метнулася в бік і зникла в березняку. Якийсь хлопчак, з дубиною в руці з'явився і зник між деревами...

Березовою алеєю, в глибину парку, до річки, прямувала юрба простоволосих хлопчаків, з відерцями та вудками в руках. Один із них зупинився, свиснув і захоплено вигукнув до Русакової:

— Гей ти дура дзюбана, ти тут? Братва, ось де наша Оленка... А ми думали, що тебе чикнули...

Хлопчаки оточили Русакову. Оришка підійшла з крайцем хліба для кози.

— Тітко, дай хліба...

— Ну, як же ви діточки мої золотенькі, — спитала Русакова.

— Ми є, а ти знов примазалась... Скажи, хай дадуть нам пошамать. Город садять теж для тебе?.. Садові побільш огірків та картоплі—в гості будемо...

— Оришко, неси ще хліба.

Хлопчаки жадібно їли хліб. Старший із них вів розмову:

— Як тобі перо, значить, усталили, ми без тебе й почали викомарювать—з голодухи більше... А весни діждали—на утьок. В тутешніх лісах і літо проживем. Нам не первина... Айда, братва, за рибкою... Бувай, Оленка, не старенька.

— До побачення, дура дзюбата! Садові побільше огірків...

Юрба рушила. Навдогін, захакавшись, верхом на дубині підлетів той, що злякав козу і дівчинку...

— О-о-о, Оленка!—здивувався хлопець.—Пошамать у тебе знайдеться? Дай хлібця...

— А ти посидь зі мною, Петрусь.

— Чому ні, посижу. А коза твоя? Хотів я позбивать у неї роги. Добре можна продать: на хунт хліба за роги дадуть завжди...

— Не смій мені чіпати козу—вона моя...

— Ти, значить, зовсім обуржуїлась?.. Давай хліба за козу, а то жажену твою козу к бісовій матері... Не віриш? Ну, мені ніколи з тобою теревені точить—наші вже напевне вишукують де землянку копати і де що тут можна ляснути... До чорта в парку всяких паразитів, що вигріваються на сонці та сорочі під хвіст заглядають, коло них ми поживимось... Сволота в пролетарію грається... А головне тут ліс: там хороші молоді березки—будемо постачати в місто віники в лазні... Ну, а через річку йшли, там тобі риби, а раків!

В'юнкий хлопчина озирав все очима дорослої людини, що переповнена буйної енергії і великими замислами.

Драна бруднюща сороччина громливо вкривала частини його засмалцьованих грудей та спини, а штани були цілі лише на по-яску. Кудрики дитячого волосся стирчали на Петрусевій голові, як стріха на убогій сільській хаті.

На прохання Русакової посидіти Петрусь по дідівськи обі-перся на дубину і ногу за ногу заклавав...

— Коли тобі вже так хо-четься—можу постояти... Давай ще хліба...

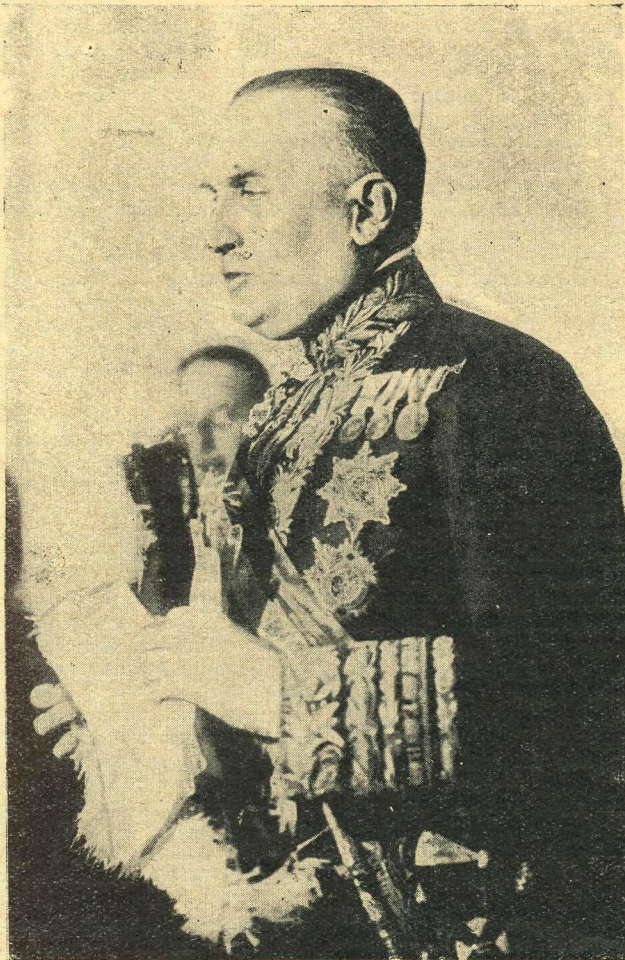
— Оришко, ще хліба...

В Русакової занило в гру-ди. Несподіваний наскок дітей нагадав одну із сторінок її слу-ження пролетаріату.

Дантистка по фаху, купецька дочка родом, вона мобілізована в порядку загально-громадської трудової повинності, виступила... на педагогічному полі. І „дочка куховарки і грузчика“ одержала за завідування дитячий будинок...

Одним махом „викурила“ вона попередню завідательку, якусь вчену печерицю, як соці-ально небезпечний „елемент“, роздобула реквізовані меблі—ороскішні меблі з буржуазних будинків. Організувала госпо-дарство як свій зубодерний кабінет: завгосп—приятелька, колега по зуболікарських курсах... В дитячому будинку завела „про-летарську“ дисципліну: жодного прояву дитячої волі, ніякої сва-волі, жодної критики... Дозво-лялось лише одно—підлизування по завбудинку.

Був навіть проєкт додатком до меню ввести „березову кашу“ для „чортів“ і „байстрюків“,—так називав керперсонал своїх питомців,—але „чорти“ та „бай-стрюки“, при натяках на додаткове блюдо, одверто казали:

Новий італійський посол в С.Р.С.Р, г. Черутті

На доклад прийшла і попередня завідувателька, вчена печериця і привела з собою ще й якусь „партійну шишку“.

„Спробуй. Задерем і тобі спід-ницю“... Так і довелося одмо-витися від цієї значної частини виховавчого програму.

За те панський „особняк“ в столичній околиці, з вивіскою „Притулок пролетарських дітей такого-то району“ став місцем жвавої діяльності: з'їзди по про-летарському вихованню, питання жіночої емансипації в Абисинії та Гонолулу...

Скрізь і зазжди головою Русакова: сива з буйними воло-сом, стрижена, з гарним приваб-ливим обличчям та умінням „як слід“ носити добуру англійську спідницю, — Олена Дмитровна уміла робити „вражіння“ на ав-диторію. І слава „завпритулком“ перейшла всі кордони столичної околиці.

Сидючи вечорами після за-сідання чи доклада про гірку долю абисинських жінок,—Руса-кова казала до своїх:

— Їм верзи, що на язиці за все ляскають у долоні й ву-хами теліпають... А головна їхня турбота і таємна думка: даремно пообідати в притулку. Доля абисинських жінок їм байдуже... Ха-ха-ха. Я надумала оце позо-вити попа в решеті...

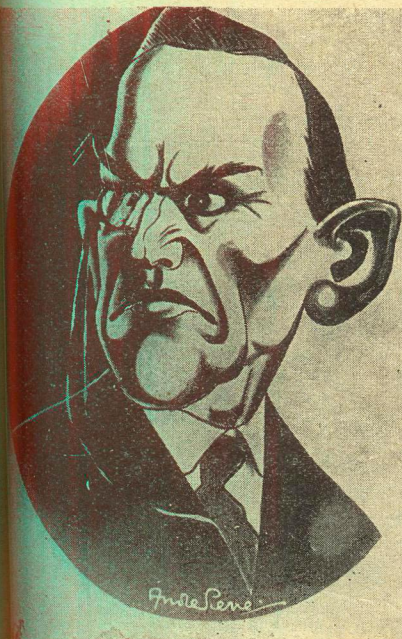
Свої вихваляли Олену Дмит-ровну:

— У тебе завжди янголь-ський голосок, та чортова думка... Дипломат з тебе... Але треба таки обережною бути.

— Наплювати і нерозтерти!..

Все ж хоч і була обережною Русакова, а таки „нарізалась“: з лихого години виступила з спеціальним докладом про педа-гогіку.

ІЗ ЗАКОРДОННОЇ ПРЕСИ (Шаржі)

Остін Чемберлен

Варенн „соціаліст“, ген. губ. Индо-Китаю

Маршал Пілсудський

Оглянувши блискучу з мусянжом та оксамитом залю, вщерть переповнену червоними косинками та шкурятанками, Русакова прищурила сині, холодні, гострі очі: вона помітила ворогів... Замило під серцем.. Але треба було починати.

Почала вона з принципів педагогіки та її методів, далі, якось скоком „ув'язала“ педагогіку з зуболікарською справою, блискуче під оплески розказала, як тісно сплетений зубний біль з зародженням плода в череві матері,—ще скокнула, вже в царину абортів—був тут справді янгольський голосок та чортова думка. Докладчиця нарешті зробила останній і головний висновок зі свого докладу:

— Аборт є досягнення істинно-пролетарської культури!

Русакова сподівалась на оплески.. Але аудиторія зашипіла, засвистіла. Навіть ті, що обідали, чи чаєм ласували в притулку з ласкавого дозволу завідательки—навіть ті хитали головами.. А „вороги“—вчена печериця та „шишка“ взяли слово. Ну, і рознесли.

Фактично за 24 години довелося розпрощатися з „милими діточками“ притулку. Ніколи було навіть плювати... Що правда, сорому ніякісного не було, не було й каяття, чи там чогось подібного,—була лише досада: таке хлібне й тепле місце займе хтось інший..

Покінчивши з педагогією Олена Дмитрівна майже негайно влаштувалася на посаду відповідального інструктора народної праці. Пайка була чудова... і в парку співали солов'ї, і баби садили городину. Але під серцем смочке та й смочке..

— А що ж там у вас нового?—спитала Русакова хлопчину.

— Гредь його знав... Анфіска тупорила кофей сьорбав. Така ж лахудра, як і ти, але добра: у неї, що хочеш, те й роби... І за спідницю її можна полапати... Ще казали, що ти вкрала з притулку панські килими—та такі, що й ціни їм нема. Нас допитували. Братва сказала по ширості, що ти—стерво, але про панські килими нічого не сказали... Бувай здорова, як корова, і поросіла, як свиня... Привітай віх мене панські килими!..

Петрусь осідлав дубину, в останнє глянув на Русакову і наказав:

— Садові побільше огірків.. На всю нашу комуна, що прибула в тутешній ліс..

* * *

Сонце повернуло на захід. По небу з півдня, пливли білі хмарки, в парку, на прогалині, де копали город було душно..

Надійшла сюди і аза куща подивилася, що діється, жінка голови незаможників Мужаєва—видивилась, збігала на село

і прибула з бабою Секлетою та сиротою—Катериною.. Надійшли сюди й жінки робітників з Милованівської цегельні.

— Звідки, молодички, в нашу комуна втирилися?—запала висока сухорлява Мужаєва.

— А ти що за цабе?

— А те цабе, що ви, паскуди, чужий хліб їсте... Не знаєте, що тут комуна Кузькиної дачі, санаторій, значить... Притирили лахудри..

— Сама ти лахудра сухопара..

Почалась баб'яча сварка.

— По якому це праву ти взяла сторонніх бабів?—грізно запитала Мужаєва Русакову—невже своїх нема? Чи ми не здатні картоплю посадити? Наша комуна—наш хліб.. Своєї сироти без діла тиняються, а вона, бач, зазивки вигадала. Я своєму чоловікові скажу. На те він і голова бідних, щоб дивитись за інтересом свого народу.

— Гаразд, висякайся раніш,—холодно й суворо мовила Русакова.—Я взяла, значить маю право; кого хочу, того й беру. А тебе за довгий язик в чеку посаджую.

— Ой-ой-ой, як налякала... Бачили й ми не таких, дивись: підстриглась як дяк—вже й комуністка, козу завела—вже і хазяйка, баб на город загнала—вже й бариня. За тобою чека плаче, а не за мною. За таку кривду мало розстріляти..

Мужаєва демонстративно одвернулася. Баба Секлета, Катеринка—сирота почали було миролюбно:

— Як його не кривда.. Своє село на картоплі сидить, а їх лиха година принесла. Кузькина дача була панська і ми були панські. Тепер комуна—і ми в комуні... А вони—сторонні, і вона, дзюбата, теж стороння... А нам голодувати!

Секлета і Катеринка, наче їх різали, верещали на весь парк:

— А нам голодувати, а нам пропадати..

Жінки робітників з цегельні мовчали, але коли баба Секлета з миролюбного голосу перейшла на вереск—робітниця теж заверещала:

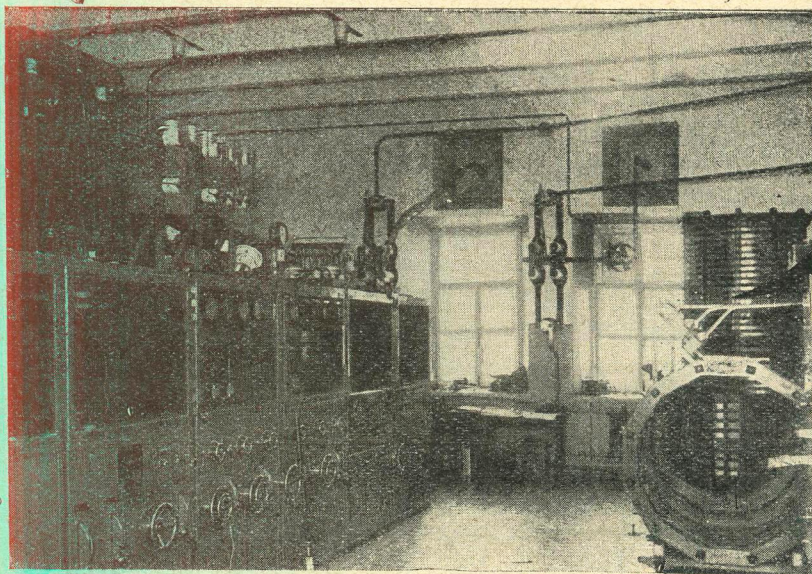
— Нам голодувати! Ніколи цього не буде! Тут наша комуна!

Секлета, Мужаєва, Катерина та десяток робітниць атакували лисянських бабів. Не сподівавшись атаки й почувавши себе в чужій стороні, лисянські баби з проколюнами тікали од здоровенних кулаків озвірилих конкуренток..

Переможниці урочисто зайняли місця вигнаних.. Мужаєва сказала до мовчазної і хмурої що ніч Русакової:

— Командуй!

І почали працювати.

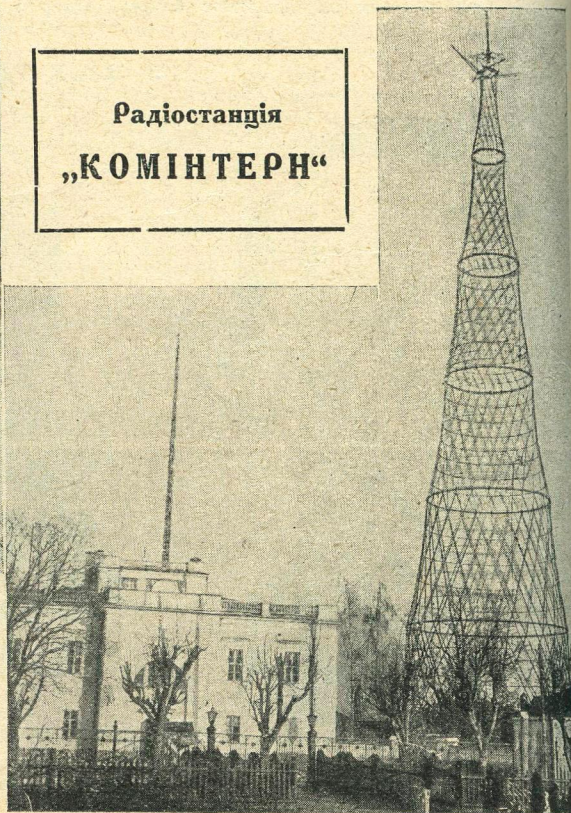

Загальний вигляд передатчика, Праворуч—будинок і щогли станції

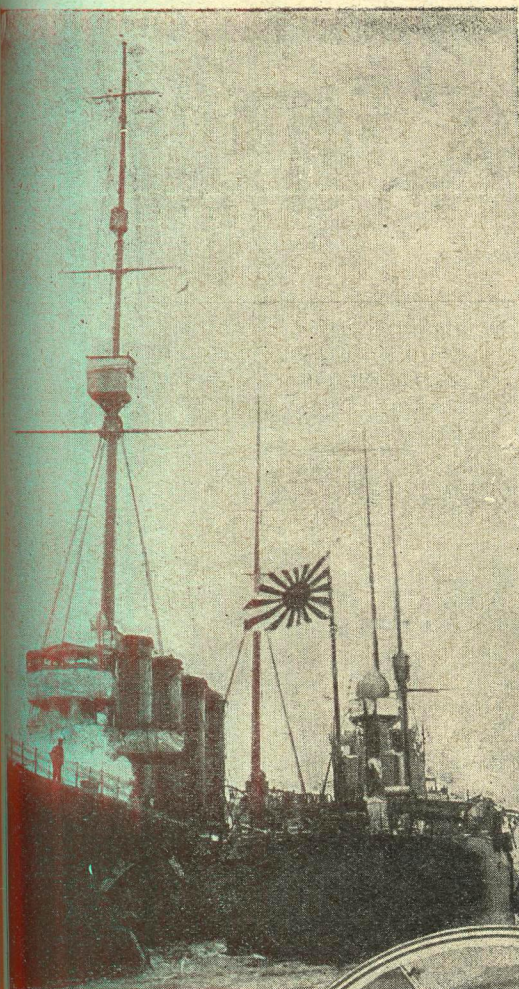
МОГУТНЯ РАДІОСТАНЦІЯ ім. КОМІНТЕРНУ

Збудована з радянського матеріалу, радянськими робітниками в Москві. Працює на хвилі 1450 метрів—міць в антені—до 40 кіловат. Чути її на 3.000 кілометрів. Збудована за проектом проф. Бронч-Бруевича. Працювати почала станція з 18 березня 1927 р. і є одною з найсильніших серед європейських радіотелефонних станцій.

Радіостанція „КОМІНТЕРН“

ДО ПОДІЙ У ХІНІ

Японський крейсер „Харіто“ прибув до Шанхая „на захист інтересів“ японських громадян

Чан-Кай-Ші лютує. Чан-Кай-Ші суворо розправляється зі своїми політичними ворогами. Голови покараних робітників виставляють на вуличних стовпах в Кантоні.

Труси в Пекіні. На вулицях Пекіну йдуть безперестанні труси. Шукають гомінданівців, комуністів, та лідерів профруху.

Внизу ліворуч—прапор гоміндану біля будинку пошти в закордонному кварталі Шанхая, праворуч—японські моряки на вулицях Шанхая.

